

Bludičky.

Román od —

Jana Křiváček.

„Ale máš Lola začala dělat vy-
skokou politiku a svrhla minister-
stvo, které jí nechtělo udělat ba-
vorskou hraběnkou, a minister-
stvo za to se jí vymstilo. Čeho do-
sud nikdo si nepovšiml, pojednou
podalo buditi veřejné pohoršení.
Noviny psaly proti nenáviděné oi-
zince a bureovaly etnost a něme-
cké vědomí německého Miehla.
Šlo to pomalu, neboť Bavorák má
linou krev. Leč na štěstí podru-
ždilo pivo. Ale zdráží Němci z
jihu pivo, to znamená sáhnutí na
nejsvětější práva lidu! Svržená
vláda rozhodla povést, že slíbená
Lola je příčinou toho zdrážení a
že jen proto lid musí platit více
za ten „tekutý ehleh“, aby krá-
lova milostnice dostala nový palác
a nové šperky, a král aby nemusil
avout rodinu zkracovat. — Najed-
nou byl celý Mnichov v jednom
plameni!

Pivní kravaly — Bier-Kravalle
— jak Mnichovci potom sami tu
svou revoluci pojmenovali, stá-
ly se vřevu povážlivými. Dobrá-
cký lid jsou ti Němci, ale jen po-
kud se nedopálí: potom jsou hned
horší, jak jsem se na vlastní oči
přesvědčil. Hněv lidu obracel se
nejprve jen proti králově milos-
tnici. — „Lola — Lola!“ zducho
to na všech ulicích. Učedníci, v Mni-
chově zrovna tak rozpustili, jako
v Berlíně a jinde v Německu. —
Tak — a teď jsem i já se svým vy-
pravováním hotov a řada je na
vás,“ obrátil se Libal k Fortinovi.
Zatím za vypravování mistrova
valně se setmělo, a tím i madař-
ská hodina, v kterou pražské hostince
plávající se stálými i nahodilými
hosty. I u „vorlíčka“ posílali se
jiz lidé scházeli, a starostlivý ho-
stinský měl dost práce, aby nové
příchozí rozdělil co možná tak, by
seděli hodně daleko od stolu pří-
tele. Ale již viděl, že dále souse-
dství jejich kouta neobhájí a kromě
toho spatřil mezi novými hosty
člověka, který mu byl dávno již po-
dozřelý z domácnosti.

„Ně platno, panové,“ řekl, při-
sednuv nenápadně ke stolu, kde
seděl Brozanský se svými soudru-
hy. „Musím vás upozornit, že mezi
přítomnými je policejní špiel. Nejs-
te-li si docela jisti, udělejte
dobře, když se pomalu vytratíte.
Já zatím zapředu s ním hovoru, aby
vás odehod nepozoroval a nemohl
za vámi. Viděl jsem, že zejména
pan Brozanský k sobě obrací jeho
pozornost!“

„Opatrnosti nikdy nezbývá,“
svědčil Brozanský. „My se osvěm
policej nebojíme, ale proto pře-
bude lépe, když ji na svou přítom-
nost neupozorníme! Rozejdeme se
tedy dva a dva, a vy si zatím vez-
mete onoho chlápka tam s tou š-
benickou tvářičkou na starost.“

„Aj, vy jste již patrně uhodli,
kdo to jest?“

„Dost jsem už viděl takových
stvár a poznám je již po čichu.“
zasmál se Brozanský. „Pojďme te-
dy a vy ho zadržte, aby aspoň měl
trochu práce, než zase na naši
stopu přijde.“

Hostinský provedl svou věc do-
stí obratně, a přátelé skutečně
mohli odejít nepozorovaně.

Ledovec, jenž neměl v Praze
místa, kam by hlavy položil a ne-
maje ani peníze nazbyt, neměl též
chuti jít do hostince na noc, při-
jal milerád pozvání Libalovo. Bro-
zanský pak šel s Fortinem, jenž se
byl pro první noc v Praze ubyto-
val v hotelu v Platýzu.

Celestina, znepokojena již dlo-
hou nepřítomností Fortina, seděla
v najatém pokoji a čekala. Po-
znavši jeho zaklepaní, radostně
mu pospíšila vstříe.

„Měla jsem již strach, že ne-
přijde!“

„A hle, nejen že sám přichází,
vedu ti i hosta, jehož zajisté s ra-
dostí uvítáš.“

Ač pološero, Celestina ihned po-
znala Brozanského a srdcečné ru-
ku mu podávajíc, připustila, aby
ji objal i na čelo polbil. — „Jsem
přece váš otec, srdcem i podle do-
kumentů,“ zasmál se.

„Tím jste! A živ i zdrav!“ ra-
dostně zvolala Celestina.

„Živější než kdy dosud, a také
na zdraví mi neschází, až nejed-
nou mi o život běželo.“

„Je vidět, že jste nedožil ruce

v klín! I památku vám zanechali
na tváři,“ řekla mladá žena, uká-
zujíc na jeho mohutnou jizvu.

„Aj, to zde, to není památka na
naše utiskovatele,“ odpovídal Bro-
zanský, již za stolem seděl. „To
nejbolestnější rána, kterou jsem
kdy pocítil. Hlavu trefila, ale je-
ště více srdce mi zranila. To není
od vojenské šavle ani od bajonetu,
ale od selské kosy. A ruka, která
tu ránu vedla, byla ruka jednoho
z těch, za jejichž práva jsme bojo-
vali.“

„Nerozumím,“ řekla Celestina,
a i Fortin dychtivě pohlížel na
přítele, čekaje vysvětlení.

„Všimni porozumíte, jest co se
dříve postaráme, abychom již ten-
to večer mohli zůstatí nevyrušení.
Jeť toho mnoho, co si máme sdí-
let.“

Fortin obstaral několik lahvi ví-
na a poručil, aby i pro přítele u-
praven byl pokoj, než se usdli po-
hodně kolem stolu, a Brozanský
já se vypravovat.

„Začnu jako v pohádkě tam,
kde jsme se rozešli. Bylo zajisté
velmi prozřetelné, že jsem opatřil
pro nás dvoje dokumenty. Když
jsem se musil rozjetí, abychom
spíše unikli pronásledujícím ná-
středníkům, zaměnil jsem své jméno
podle druhého psaní, jež jsem
měl. A Wanda z vaší komorné
stala se mou dekou. Zamýšlel
jsem oklikou dostat se do Berli-
na, kde jsem se měl podle úmlu-
vy zase sejít, leč nahodilě pře-
kážky mi v tom zabránily. Naši
stihatelé ztratili stopu naši, za to
však dráží se stopy ně.“ A vte-
kle, kdo je vodi?“ Brozanský použil
té otázky, aby se osvěžil sklenkou
vína, ale pak nečekaje odpovědi,
zase pokračoval:

„Náš milý pan Fousek v jehož
pravém povolání nás tedy tušně
přece neskřamalo. Ale ten člověk
neměl vlastně v úmyslu stihati
nás, nýbrž hejtmana Elbinga, a na
naši stopu divnou náhodou ho u-
vedlo to, že Wanda cestovala s
námi. Poznav, že jsme pronásle-
dováni, unáhl jsem si provéstí to-
mu chlápčovi šeredný fousek, což
se mi i zdálo. Běhali jsme a
Wandou v oklikách sem a tam,
jako stihaná zvěř, abychom své
pronásledovatele zmátli a rozděli-
li. Podarilo se nám zblavit se
všech, jen Fousek byl nám stále v
patáček. V lesích za Náchodem, již
skoro na samé hranici pruské zdu-
lo se, že již mu unikneme, ježto
za hranice byl by asi za námi ne-
šel. Ale tu právě pojal jsem od-
vážný myšlenku s kterou i Wan-
da souhlasila. Byla to hrdecká
divka, statečná i vytrvalá, jak ani
bych byl nikdy netušil. — Fou-
sek v zoufalém strachu, že mu již
utečeme, pustil se za námi nepro-
zřetelně po naší stopě lesem. Po-
ložil jsem se tu do zálohy a když
přišel, srazil jsem ho ranou holí
k zemi. Než se vzpamatoval, byl
svázan a odveřen stranou do skal,
kde jsme byli skoro hozepečí před
přepadením.“

Měli jste vidět ubohého hřídká,
jak se tvářil, když zase otevřel
oči a viděl, že jsme si zaměnili ú-
lohy, a že on je nyní zajatelem.
Bylo mi ho trochu líto, ale nasmel
jsem ovšem svou soustrasť mu
projevit. Když jsem mu pokročil
provazem, který k váli většinu
efektu jsem již upovínil na strou-
pu, počal se zpodobat. A tu jsem se
dozvěděl, že Fousek neměl v úmy-
slu pronásledovati nás, že měl na-
mířeno na zvěř vyšší, za kterouž
by mu byla vyplacena větší cena.
A touto zvěří byl hejtman Elbing,
domnělý rakouský špehoun, vlast-
ně však agent pruského ministra,
jenž dával se od rakouské vlády
platit za to, že ji zrazoval.“

Fortin i Celestina projevíli ú-
žas nad touto zprávou.

„Jen počkejte, to není ještě
vše! Tento Fousek pověděl mi je-
ště věci jiné. Hejtman Elbing byl
oním padouchem, jenž za svých
mladých let v procesu proti ne-
šťastné hraběnce Javornické pro-
půjčil se za svědka a v oně hrzné
komedii, jež matku vaši stálo ště-
stí celého života, sehrál úlohu je-
jího svůdce a milence! On to byl,
jehož stopu jsem po léta pronásle-
doval, až pak jsem ji v Polsku na-
dobro ztratil!“

Fortin rozčileně uchopil přítele
za ruku. — „Probluh, víte to ji-
stě? Nesklamal vás ten Fousek?“

„Nesklamal! Neměl k tomu při-
činy. Naopak, kajeně se mi do-
znal, že on sám v onom neblahém
procesu byl — sveden byv Elbin-
gem — druhým svědkem, jenž
způsobil, že matka vaše při pro-

hrála.“

„A vy? Co vy?“ dychtivě zvolal
Fortin.

„Já? — Poznav, že Fousek v té
věci podlehli jen vlivu Elbingovu
a uvěřiv v jeho upřímnou kajite-
nost, nechal jsem ho běžet. Ne-
mohl jsem přece státi se jeho ka-
tem a vejíti s člověkem jeho dru-
hu v souboj, to přece nešlo!“

„Máte pravdu! To bylo jen tak
okamžitě hnutí, jež mi otáčku tu
vynutilo. Pustil jste ho tedy?“

„Pustil s dobrou radou, aby šel
dát se pověsiti někým jiným. Ale
ovšem zabezpečil jsem se, aby mu
snad nenapadlo zrušit slib a pro-
následovat mne dále. Nechal jsem
ho ležeti svázaného a z poslední
vesnice na neudělané hranici poslal
jsem lidi, aby ho osvobodili. Sám
spechal jsem s Wandou dále do
Berlína. Leč zde jsme vás již ne-
stihli a také stopu vaši nemohli
jsem najít. Odhodlal jsem se te-
dy jít do Polska. Měl jsem k to-
mu celou řadu důvodů. Chtěl
jsem pomoci bratřím z Mladé Po-
lonie, doufal jsem sejít se tam i
s vámi a těšil jsem se, že po sto-
pě, jež vedla do Itálie, najdu i
pana Elbinga.“

A tak jsem se vydal se svou
dekou, přestrojen za polského
statkáře, přes Poznaňsko do Itá-
lie, abych podruhé již v životě po-
máhl bojovatí za svobodu ne-
šťastného národa. Leč bohužel by-
lo nám nemožno více než s nepří-
telem bojovatí s lidem vlastní krve.
Nástrojové vídeňské vlády vymy-
slili dělbelský prostředek na po-
tlačení chystaného povstání hned
v zárodku. Proti studentstvu,
vlastenecké šlechtě a inteligenci
postavil lid. Vídeňská vláda po-
moel svých špehu, mezi něž patřil
otec Elbing, dávno již věděl, co
se připravuje. Věděl, že ve svo-
bodné republice Krakovské, která
bozého Metternicha pořad přehla-
la do oči, připravuje se povstání,
směřující k obrození Polska. S
malým vojskem byla by na rakou-
ském území dovešla udržeti pokoj
a klidby byla trochu si hleděla o-
prav, věru že by byla tak všechny
nepokojné živly nejsnadněji od-
zbrojila.“

Ale to předlo se nic, až teprve
když již povstání hrozilo propuk-
nutím, použila prostředku nej-
hroznějšího, totiž postavila robot-
nický lid proti ostatním vrstvám,
z nichž hrozila revoluce. Nemaje
dost vojska, postavila vláda proti
revoluci zas revoluci. — Jako vše-
cky jiné hříelky polské šlechtě, vy-
mstilo se na ni i celým národě je-
jími nekřesťanským utlačování ro-
botnického lidu selského. Ubohý
chloup halický, ať Polák nebo Ru-
sín, byl až dosud pány kruté uti-
skován. Krutěji než u nás v době
před josefinskými patenty a před
nastolením Ferdinanda Dobroti-
vého. Poddaný člověk pány cen-
en nize než dobytek a také s ním
podle toho zacházeno. Nevlastní
a roba se všemi svými hrůzami
vládnou lid v zoufalství a šílenou
nenávistí proti pánu. Bylo po-
třeba vhoditi do toho lidu nerv-
domnělého a nevzdělaného, ba zví-
řeckého, jediné slovo, aby byl pro-
ti pánu zfanatisován.

Pokračování.

hrála.“

„A vy? Co vy?“ dychtivě zvolal
Fortin.

„Já? — Poznav, že Fousek v té
věci podlehli jen vlivu Elbingovu
a uvěřiv v jeho upřímnou kajite-
nost, nechal jsem ho běžet. Ne-
mohl jsem přece státi se jeho ka-
tem a vejíti s člověkem jeho dru-
hu v souboj, to přece nešlo!“

„Máte pravdu! To bylo jen tak
okamžitě hnutí, jež mi otáčku tu
vynutilo. Pustil jste ho tedy?“

„Pustil s dobrou radou, aby šel
dát se pověsiti někým jiným. Ale
ovšem zabezpečil jsem se, aby mu
snad nenapadlo zrušit slib a pro-
následovat mne dále. Nechal jsem
ho ležeti svázaného a z poslední
vesnice na neudělané hranici poslal
jsem lidi, aby ho osvobodili. Sám
spechal jsem s Wandou dále do
Berlína. Leč zde jsme vás již ne-
stihli a také stopu vaši nemohli
jsem najít. Odhodlal jsem se te-
dy jít do Polska. Měl jsem k to-
mu celou řadu důvodů. Chtěl
jsem pomoci bratřím z Mladé Po-
lonie, doufal jsem sejít se tam i
s vámi a těšil jsem se, že po sto-
pě, jež vedla do Itálie, najdu i
pana Elbinga.“

A tak jsem se vydal se svou
dekou, přestrojen za polského
statkáře, přes Poznaňsko do Itá-
lie, abych podruhé již v životě po-
máhl bojovatí za svobodu ne-
šťastného národa. Leč bohužel by-
lo nám nemožno více než s nepří-
telem bojovatí s lidem vlastní krve.
Nástrojové vídeňské vlády vymy-
slili dělbelský prostředek na po-
tlačení chystaného povstání hned
v zárodku. Proti studentstvu,
vlastenecké šlechtě a inteligenci
postavil lid. Vídeňská vláda po-
moel svých špehu, mezi něž patřil
otec Elbing, dávno již věděl, co
se připravuje. Věděl, že ve svo-
bodné republice Krakovské, která
bozého Metternicha pořad přehla-
la do oči, připravuje se povstání,
směřující k obrození Polska. S
malým vojskem byla by na rakou-
ském území dovešla udržeti pokoj
a klidby byla trochu si hleděla o-
prav, věru že by byla tak všechny
nepokojné živly nejsnadněji od-
zbrojila.“

Ale to předlo se nic, až teprve
když již povstání hrozilo propuk-
nutím, použila prostředku nej-
hroznějšího, totiž postavila robot-
nický lid proti ostatním vrstvám,
z nichž hrozila revoluce. Nemaje
dost vojska, postavila vláda proti
revoluci zas revoluci. — Jako vše-
cky jiné hříelky polské šlechtě, vy-
mstilo se na ni i celým národě je-
jími nekřesťanským utlačování ro-
botnického lidu selského. Ubohý
chloup halický, ať Polák nebo Ru-
sín, byl až dosud pány kruté uti-
skován. Krutěji než u nás v době
před josefinskými patenty a před
nastolením Ferdinanda Dobroti-
vého. Poddaný člověk pány cen-
en nize než dobytek a také s ním
podle toho zacházeno. Nevlastní
a roba se všemi svými hrůzami
vládnou lid v zoufalství a šílenou
nenávistí proti pánu. Bylo po-
třeba vhoditi do toho lidu nerv-
domnělého a nevzdělaného, ba zví-
řeckého, jediné slovo, aby byl pro-
ti pánu zfanatisován.

Pokračování.

JE NADĚJE
PRO TOHO NEJVÍCE NEMOCNÉHO UŽIJTE-LI V ČAS
DRA. PETRA
HOBOKO
Žádný případ není tak zlý, žádná choroba tak beznadějnou, aby
tento starý, časem zkoušený bylinný lék neprospl.
Reumatism, choroba lster a ledvin, nezáživnost, zácpa a řada
jiných nemocí rychle při jeho užívání zmizí.
Je připraven poctivě z čistých zdrojů prospívajících kořenek a
bylin. Není na prodej v lékárnách, lze ho však obdržeti od zvlás-
tních jednatelů ustanovených od vyrábětelů a majitelů,
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
19-25 So. Hayne Ave., CHICAGO, ILL.

**Střevíce, které dají
nohám odpočinek.**

Vyrábíme střevíce nejlepšího
druhu. Svršky a podešve z nej-
lepší kůže. Nač kupovat obuv
z východních továren, když se
vyrábí také zboží na západě.

Každý pár těchto střeviců
jest zaručen. Obchodníci necht
nám dopišou pro vzorky. tf

Kirkendall & Co., Omaha,
Vyrábětelé nejlepší obuvi na
západě pro západní lid.

Dobré pivo jest lék
Plzeňské pivo v láhvích
z pivovaru
FREMONT BRW'G CO.
FREMONT, NEB.
Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. To-
pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně
oblíbené a doporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objed-
nejte si je!

Nejlépeším štůlkem, pro krajany do Omahy na návštěvu zavítavším.
Jest bez odporu

HOTEL PRAHA
na rohu 13. a William ul.

Josef Vaško, nyníjší majitel, celý vnitřek budovy nově vypravil a vše
cky pokoje úplně novým nábytkem opatřil. Vzorá a čistá vedná že-
ská kuchyně, poskytna i tím nejvýbravějším úplně uspokojení, tak že
krajane mohou býti ubezpečeni, e nikde v celém městě tak levná a po-
hodná pohostelná nebudou. V moderně a vzorně řízené hostinské místno-
sti dostatek se všem tě nejlepší obsluhy. V čisté 5117

JOSEF VAŠKO.

**Dary k sňatku,
narozeninám a k jmeninám.**

Sňubní prsteny, zlaté řetězky, hodín-
ky a šperky všeho druhu. Stříbrné vi-
dličky a nože, diamantové prsteny, gra-
nátové a importované zboží, nádobice a
jehličky. **PRODÁVÁME ZA TOVÁRNÍ
CENY.** Na všem vám peníze ušetříme
Píšte si šeky o cenách.

Obchod v malém 115 jižní 16. ulice
Velkoobchod a poštovní zásilky 109 se-
verní 16. ulice.

FRED BRODEGAARD & CO.,
OMAHA, NEBRASKA.
Obchod v malém 115 j. 16. ul. Velkoobchod a post. zásilky 109se. 16. ul.

THERE IS SOMETHING
ALSTHETIC ABOUT GOOD
WHISKEY, SOMETHING
ALGISTIC AND INSPIRING,
AN EMINENT CHEMIST.

HIGHLY MATURED IN WOOD
BOTTLED IN BOND
ILER'S PURE RYE WHISKEY
STANDARD DISTILLING & DISTRIBUTING CO.
The Willow Springs Distillery
DISTILLERY NO. 1 - DIST. OF NEB
GUARANTEED UNDER ALL PURE FOOD LAWS

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.
prodává ve velkém
úhledně, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Glcovaný plech, železný
plech a kovové zboží. — Ostatní drát, křehky, nožníkové zboží, blesky, stělní
a zbraně, náboje a sportovní zboží všeho druhu.
9th and Harney Streets. Omaha, Neb.